

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Synodus Nicæna II. Generalis. Sub Hadriano papa I. anno DCCLXXXVII.

Parisiis, 1644

In Concilivm Nicaenvm II. Vniversale Sive Oecvmenicvm septimum approbatum, trecentorum quinquaginta episcoporum, quo Iconoclastarum haeresis condemnata est anno Domini 787. tempore Hadriani papae I. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15473

reliqua omnia prouidentia reguntur. Extra igitur omnem creatam naturam est Deus : atque hac ratione nomen ipsius est incommunicabile. Idcirco & admirabilis Moyfes peculiariter tradidit literas ad scribendum Dei nomen , quas ad alias voces non vsurpabant. Quod si virtutes angelicæ , atque homines pii Deumque timentes participes Dei sunt , id eius gratia , non natura habent . Cuius tu quoque fias particeps per bona opera. Et ipse imperiũ vestrum exaltet , & subuehat vos ad intelligenda & cogitanda quæ perducunt ad æternum ipsius regnum , miseratione sua & precibus sanctæ & immaculatæ dominæ nostræ Dei genitricis , omniumque sanctorum eius . Amen .

τὰ δὲ πάντα τῷ αὐτῷ προνοούμην· ἔξω οὖν πάσης φύσεως κτιστῆς ὄντος θεοῦ· καὶ ποῦτο ἀκοινωνητὸν ὄντι τὸ ὄνομα αὐτοῦ· ἔνθεν καὶ ὁ δεσπότης Μωϋσῆς ἴδια σοιχεῖα τῷ ἑδωκεν γραφείῳ· ὅτι τῷ τῷ θεοῦ ὀνόματι, καὶ ἐν ἑτέρας φωναῖς οὐδαμῶς ταῦτα ἐγραφοῦν. εἰ δὲ καὶ μετέχουσι τῷ θεοῦ αἱ ἀγγελικαὶ δυνάμεις, καὶ θεοσεβεῖς καὶ φοβούμενοι αὐτὸν ἄνθρωποι, χεῖρι αὐτοῦ μετέχουσι, ἔκ οὐσίας οὐκ ἀξιοῦσιν ἐν μετοχῇ γινέσθαι δι' ἀγαθῶν ἔργων. αὐτὸς οὖν ὑψώσας βασιλείαν ἡμῶν, ἔα ἀνάξαι ὑμᾶς νοεῖν καὶ λογίζεσθαι τὰ ἀπέχοντα εἰς τὴν αἰωνίαν αὐτοῦ βασιλείαν, τῷ τε αὐτῷ ἐλέει, ἔκ προσθεῖαι τῆς ἀγίας ἀρχαῖς τοῦ δεσποίνης ἡμῶν θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων αὐτοῦ. Ἀμὲν.

ANNO CHRISTI 787.

I N

CONCILIVM^b NICÆNV^m II.

VNIVERSALE SIVE^c OECVMENICVM septimum^d approbatum,^e trecentorum quinquaginta episcoporum,^f quo Iconoclastarum hæresis condemnata est anno Domini 787.^g tempore Hadriani papæ I. & Constantini ac Irenes imperatorum , indictione II.

N O T Æ.

A quo inditum fuerit hoc Concilium.

^a Concilium.] Hæc sacrosancta Synodus, prout in reliquis anterioribus Conciliis vniuersalibus obseruatum est, rogatu, auxilio & opera imperatorum, iussu autem & auctoritate Hadriani pontificis indicta & celebrata fuit. Nam in sacra illa diuali epistola, quam Constantinus & Irene ad Hadrianum per legatos transmiserunt, quæque supra inter præambulares nunc recens est excusa, post iconomachiam Constantinopoli superioribus temporibus habitam, subiungunt : Vnde nunc constanter cum mundo corde & vero cultu, quæ ad Deum pertinent, vna cum omnibus subditis nostris, & his sacerdotibus doctissimis locuti sumus, & cum consilio decreuimus, vt fieret vniuersale Concilium. Et rogamus vestram paternam beatitudinem, vt det seipsum, (id est, suo con-

ANNO
 CHRISTI
 787.

sensu approbet, solitaque præsentia confirmet.) Paulo post enim subiungunt: *Ascendat huc in stabilitatem & firmitatem antiquæ traditionis super venerabilibus imaginibus.* quasi dicerent: Nihil firmum & ratum est in ecclesia, quod tua auctoritate non est confirmatum. Rogamus ergo, vt ad synodice confirmandam antiquam de sacrarum imaginum cultu traditionem adesse dignetur is, sine cuius auctoritate nulla Synodus vniuersalis vnquam legitime celebrata fuit. Hoc est, quod paulo infra aiunt: *Et tamquam verus primus sacerdos & is, qui in loco & sede sancti & superlaudabilis apostoli Petri præsidet (sicut dictum est) ascendat.*

Hæc de auctoritate conuocati Concilii. Qua occasione hæc sacrosancta Synodus indicta fuerit, narratur act. i. in epistola Constantini & Irenæ ad Concilium scripta, & in apologia Tarasii, quæ extat apud Theophanem & Anastasium in translatione Concilii VII. nimirum, quod cum Paulus patriarcha Constantinopolitanus ob simulatam fidem & iuramento confirmatam perfidiam iconoclastiæ, pœnitentiam acturus thronum reliquisset, vitamque monasticam suscepisset, dixerit: *Nisi Synodus vniuersalis fiat, & error qui est in medio vestri corrigatur, salutem non habebitis:* eoque dicto designatum successorem Tarasium adeo commouerit, vt non nisi sub promissione œcumenici Concilii celebrandi oblatum munus episcopale acceptare voluerit. Actorum synodaliū e Græco in Latinum triplex editio. Prima quidem e verbo ad verbum adeo inconcinna atque inepta, vt nec eam librarii exscribere dignarentur. Quæ dum plane contemneretur, Anastasius bibliothecarius opportunus interpres occurrit, atque eam secunda editione in Latinum vertit, sensa sensibus quam diligentissime reddens, eamque inter alia e Græco in Latinum translata Concilia œcumenica in sanctæ Romanæ ecclesiæ archiuo recondidit. Postremo is qui Anastasii versionem ignorauit, exofus primam, elaborauit aliam, quæ cum aliis Conciliis in his Conciliorum tomis cusa, communique vsui exposita habetur. *Cui quantum præstet quæ Anastasii est,* inquit Baronius, *intuebitur lector, si legat, simulque conferat: cum plura apud Anastasium inueniet, quæ in edita desiderantur, & ea quidem haud parui momenti; prout noster Petrus Morinus, qui contulit, diligentissime annotauit.* Nunc demum iuxta votum illa quæ Roma iam multis annis expectata fuit, lucem aspexit, atque huic editioni Conciliorum inserta est, de qua collector Romanæ editionis in frontispicio ista prænotauit: *Septima Synodus cum tribus Græcis codicibus manuscriptis collata, duobus bibliotheca Vaticana, tertio Antonii Augustini archiepiscopi Tarraconensis, Latina versio Anastasii nunc primum editur ex vetustissimis codicibus Vaticanis.* Et quæ in Græco textu habentur, & in hac versione desiderantur, vel aliter legisse videtur Anastasius, quam nunc in codicibus Græcis habeatur, in margine indicauimus.

Qua occasione congregatum fuerit.

Actorum synodaliū triplex editio & translatio.

^b *Nicanum.*] Vt Constantinopoli conueniretur, constitutum fuerat, & re ipsa obseruatum. Sed cum ibidem in ecclesia sanctorum apostolorum anno 7. Constantini imperatoris Concilii initium fecissent, *Concil. Tom. 19.*

Locus Concilii quis.

milites prætoriani qui Iconoclastarum hæresim medullitus imbiberant, sacrosanctam congregationem manu militari plane exturbaverunt. Quo facto imperatores admodum perturbati dimiserunt episcopos ibidem congregatos, quoadusque urbem & exercitum turbulentis istis hominibus, quos Copronymus inuexerat, expurgassent, atque ab omni vltiore metu seditionis liberassent. Qua re prudenter miroque successu peracta, *iterum mense Maio anni sequentis*, inquit Theophanes, *mittens per omnem locum congregavit omnes episcopos, qui convenirent in Nicensium civitatem ad celebrandum illic Concilium. & per totum tempus æstivum congregati sunt omnes apud Nicæam: siquidem eos qui ex Romana sedis & orientalium patriarcharum persona venerent, omnino non dimiserat, sed retentos secum habebat.* Ita sacrosancta Synodus œcumenica Constantinopoli turbata, Nicææ fuit habita in basilica primaria eius civitatis, titulo sanctæ Sophiæ nuncupata.

Oecumenicum Concilium fuisse probe probatur.

^c *Oecumenicum.*] Id œcumenicum Concilium fuisse non potest negari, cum legati sedis apostolicæ primo loco sedentes, & ante alios primum loquentes, Concilio præfederint, alique aliarum sedium patriarchalium ecclesiarum in oriente legati interfuerint. Vnde magna cum iniuria sacratissimi Concilii Theodorus Studita in epistola 38. ad Arsenium, (quam ob argumentum impium non immerito velut commentum reieceris) localem hanc Synodum appellat.

A quibus pontificibus approbatum fuerit.

^d *Approbatum.*] Auctoritate Leonis hanc Synodum confirmatam esse testatur Ivo 4. part. cap. 157. contra calumniam auctorum illius libelli, quem sub nomine Caroli Magni anno 1549. suppresso nomine typographi & loci, dolosus impostor Eli-Philii euulgavit. Hanc sacrosanctam Synodum defendit Hadrianus papa in epistola ad Carolum Magnum supra. Quis neget, eundem apostolica auctoritate Synodum sacratissimam velut oraculum Spiritus sancti recepisse & approbasse? Illi qui sub Ludouico Pio interfuerunt Conciliabulo Parisiensi aperte profitentur, Nicænam hanc Synodum ab Hadriano papa comprobatam fuisse; sed paulo post eundem Hadrianum reprobasse eandem, quasi ipsa imagines veluti Deum venerandas esse sanxisset. Illud prius nostræ sententiæ suffragatur, ideoque non inuiti amplectimur. Posterius vero, quod de recantata palinodia Hadriani papæ subiungunt, doctissime refellit reuerendissimus & illustrissimus cardinalis Baronius, & velut commentum & malitiosam calumniam reiicit.

An a Concilio Francofordiensi hæc Synodus damnata fuerit.

Fueritne hæc sacrosancta Nicæna Synodus a patribus Concilii Francofordiensi condemnata, inter viros huius sæculi doctissimos grauis est controuersia. Alii negant, alii affirmant. Singuli suas habent rationes, quas infra pluribus attingam. Reuerendissimus cardinalis Baronius eam sententiam veriorem esse iudicat, qua asseritur, quod patres Concilii, mendaciis & imposturis auctorum libri Carolini decepti, Nicænam Synodum, quasi ipsa imagines cultu latriæ soli Deo debito colendas esse sanxisset, suo decreto reprobarint & condemnarint: quodque non tantum legati sedis apostolicæ, verum etiam ipse Hadrianus papa, postquam libellum a pluribus auctoribus contra Nicænam Synodum & cultum imaginum conscriptum a Carolo impe-

ANNO
 CHRISTI
 787.

ratore ad se missum accepisset, Concilium œcumenicum propugna-
 uerit, actaque Francofordiensis Concilii illa, quæ contra Nicænam
 Synodum gesta erant, cassa atque plane irrita reddiderit. Hanc esse
 communem historicorum & antiquissimorum scriptorum senten-
 tiam, probat iis testimoniis, quæ infra in notis Concilii Francofor-
 diensis allegabo. Theodorus Studita, aliive Græci impostores hanc
 sacratissimam Synodum calumniantur, quod lapsos pœnitentes epi-
 scopos citra dispendium dignitatis receperit, idque non sine sacratis-
 simi Concilii iniuria, vt patebit infra in notis act. 1. & 2.

^e *Tracentorum quinquaginta episcoporum.*] Ita Psellus, quem com-
 munis sententia scriptorum fere omnium sequitur. Photius autem
 trecentos septuaginta septem numerat. In menologio Basilii impe-
 ratoris trecenti sexaginta septem episcopi interfuisse scribuntur. Pon-
 tificex Hadrianus & patriarchæ orientales per suos legatos præsto fue-
 runt. Ex reliquis plurimi confessionis gloria celeberrimi extiterunt,
 e quorum numero sunt Plato & Theophanes monachi; item Euthy-
 mius Sardicensis episcopus: qui tempore Constantini Copronymi
 vincula & exilia, sediumque priuationem passi fuerant. Confessus e-
 piscoporum & ordo rerum in hac Synodo idem fuit, qui in œcume-
 nicis Conciliis supra descriptus habetur.

Numerus
 episcopo-
 rum quan-
 tus fuerit.

Confessus
 quis.

^f *Quo hæresis Iconoclastarum condemnata est.*] Septem actionibus;
 quarum prima habita fuit octauo Kalendas Octobris, indictione
 vndecima, mense eodem tunc inchoata. Exordio illius ad rogationem
 episcoporum Siciliae, Tarasius causam cogendæ Synodi prælocutus,
 singulos admonuit, vt aduersus exortam hæresim strenue agerent. Ex
 suggestione Constantini episcopi Constantiæ Cypri deinceps iussi
 sunt adesse episcopi de hæresi Iconoclastarum accusati. Quibus præ-
 sentibus, iussu Synodi lectæ sunt literæ imperatorum, quibus signi-
 ficabant, quod exemplo Pauli Constantinopolitani patriarchæ se e-
 piscopatu abdicantis, errorem detestantis, atque ad œcumenicum
 Concilium celebrandum adhortantis, animo perculsi, constituissent
 fidem catholicam exulantem reuocare, quodque tantæ molis stru-
 cturam a creatione Tarasii catholici episcopi inchoassent. Porro in-
 ter alia exhortationis verba ad Synodum habita, hæc quæ obscure
 absque germano sensu leguntur in vulgata editione, apud Anasta-
 sium ita redduntur. *Igitur quoniam a toto terrarum orbe collegit vos
 Deus consilium suum statuere volens; ecce propositis sanctis euangelis,
 & intelligibiliter clamantibus: Iuste iudicate: state stabiles pietatis pro-
 pugnatores, & omnem nouitatem vocum, & nouiter apparentem sedi-
 tionem recidere procurate, quemadmodum & Petrus primus princeps col-
 legii apostolici, qui seruilis deceptionis amentia percussa, Iudaica auditionis
 sensum gladio abstulit: extendite securim spiritus, & omnem arborem
 germinantem fructum contentionis & introductæ nouitatis, aut magi-
 stralibus vocibus transplantate, aut canonicis increpationibus concidi-
 te, & in ignem futura gehenna transmittite, &c.* His præmissis, eas quas
 ab Hadriano pontifice de congreganda Synodo literas acceperat;
 produxit, easque legi procurauit; sicut etiam quaterniones illos, quos

Primæ a-
 ctionis cō-
 pendiosa
 relatio.

Imperato-
 res pii noui-
 tatem ex-
 plodendam
 esse monēt.

Lapsi epi-
scopi reci-
piuntur.

tres orientales patriarchæ per suos legatos ad Synodum destinauerant. Quibus perlectis, sancta Synodus imperatoribus de fide catholica optime merentibus bene precata, conuersa est ad cognitionem lapsorum episcoporum, Basilii Ancyrani, Theodosii Myrensis, atque Theodosii Amorii. Qui omnes ante sacrum Concilii confessum stantes, suamque hæresim abiurantes, in ecclesiam recipi, & veniam petiuerunt, eamque non grauate impetrarunt, quando alii post alios fidei catholicæ professionem edidissent, atque Iconoclastarum hæresi anathema dixissent. Post hos ad synodalem confessum receptos, producti sunt alii episcopi pariter lapsi, hi: Hypatius episcopus Nicænus, Leo Rhodiensis, Gregorius Pisidiæ, Gregorius Pessinuntis, Leo Iconii, Nicolaus Hierapolis, Leo Carpathi. cumque horum fides non adeo explorata esset, prolixior de iis cognitio adhibita fuit. Tarasius Constantinopolitanus patriarcha dum Leonis Rhodiensis fidem explorat, audissetque illum multo tempore in eadem hæresi permansisse, illam auream memoratu dignam dixit sententiam: *Diuurniores passionibus difficiliore sunt ad curandum: sic est anima qua in obscuro est hæreseos, lumen orthodoxia difficile recognoscit.* Quomodo autem prædicti lapsi episcopi, & qui ab ipsis fuerant ordinati, in ecclesiam recipiendi essent, ex sacris antiquis Canonibus, sanctorumque patrum assertionibus ex codicibus e patriarchio in Synodum allatis, facta est prolixior disquisitio. Tarasius inter disserendum interlocutus ostendit, eiusmodi hæresim iam diu ante ab improbis hæreticis Marcionistis, Manichæis, Petro Fullone, Xenaia Hierapolitano, atque Seuero plantatam, adeoque potius hoc tempore renouatam, quam adinuentam esse. Cumque ad hosce recipiendos quidam episcopi orthodoxi se difficiliore præberent, quidam episcopus Iuuenalis nomine, commiseratione permotus, ex sua sede surgens, eandem cum lapsis excepturus sententiam, se illis immiscuit; idque vt facilius veniam quam petebant, consequerentur. Quod cum eadem intentione etiam Illyrici episcopi fecissent, receptionem eorum in sequentem annum placuit differre.

Actio 2.
compen-
dioſa de-
scriptio.

Secunda actio celebrata est VI. Kalendas Octobris, in qua Tarasius diligenter examinavit, num Gregorius Neocæsariensis episcopus lapsus vere an fecte pœniteret, & ecclesiæ catholicæ restitui cuperet. Sed cum ille ex intimis præcordiis vere pœnitentis signa edidisset, mandatum est illi, vt libellum supplicem, quo se vere catholicum esse profiteretur, ipse conscriberet, & sequenti actione Synodo offerret. Post hæc lectæ sunt literæ, quas Hadrianus papa ad imperatorem & Tarasium Constantinopolitanum episcopum, de primatu Romanæ ecclesiæ, de sacrarum imaginum cultu, aliisque fidei articulis conscripsit. His absolutis legati sedis apostolicæ interlocuentes rogarunt, quid Tarasius, quidve vniuersa Synodus de iisdem sentiret. Respondet Tarasius: *Confirmamus atque permanebimus in significatione literarum qua lecta sunt, imaginales descriptiones, id est, quæ ad sacras imagines pertinent, suscipientes, secundum antiquam patrum nostrorum traditionem, &c.* Cumque ad eorundem legatorum sedis apo-

ANNO
CHRISTI
787.

stolica interpellationem, sancta Synodus de iisdem literis respondisset: *Sequimur & suscipimus, & admittimus*: legati patriarcharum orientalium magnis præconiis eisdem Hadriani epistolas, fidemque Tarasii extulerunt, ac deinceps cum reliquis episcopis & archimandritis omnibus eisdem sua subscriptione confirmarunt.

Tertia actio secundum accuratiorem Anastasii versionem celebrata habetur III. Kalendas Octobris. Vnde quod in vulgata editione hac nostra mendose legitur, eam VI. Kalendas Octobris habitam fuisse, corrigendum est. nam ex supradictis constat, quod secunda actio VI. Kalendas Octobris celebrata fuerit. In hac proposita est in primis causa Gregorii Neocæsariensis episcopi, quem cum nonnulli ad ecclesiam, non autem ad episcopatum pristinum recipiendum esse dixissent, ideo quod Iconoclastarum antesignanus fuisset, atque orthodoxos tempore persecutionis in oriente grauiter vexasset, decretum est tandem auctoritate legatorum sedis apostolicæ, vt vna cum collegis in sedem suam recipiatur: maxime quia obiectū illi persecutionis crimen probari non posset. Post hæc iussu Concilii recitata fuerunt epistolæ, quas Tarasius dederat ad patriarchas orientales, quas eorundem patriarcharum nomine monachi Palæstinæ Tarasio reddiderant. Quibus approbatis, legati sedis apostolicæ nomine trecentorum decem & octo patrum, qui ante in eadem ciuitate Nicænum primum Concilium collegerant, aliter sententibus anathema dixerunt: cumque eandem sententiam sacrosancta Synodus plane approbasset, suaque subscriptione corroborasset, faustis acclamationibus imperatoribus oblati, finis huic actioni impositus fuit.

Quarta actio, quæ iuxta translationem Anastasii ipsis Kalendis Octobris celebrata est, omnium sententia iussa sunt afferri sacra volumina, ex quibus de cultu sacrarum imaginum testimonia recitentur. Primumque ex diuina scriptura tam veteris quam noui testamenti, inde ex sanctorum patrum sacris voluminibus decerpæ sententiæ. Addita est lectio historiæ de imagine illa Domini nostri Iesu Christi, quam Iudæi circa tempora Constantini & Irenæ Beryti in Syria iterum crucifixerunt, clauis perforarunt, & post turpes irrisiones, contumelias & conspurcationes lancea transfoderunt. De qua memorabile illud continet eadem historia; quod cum latus imaginis lancea perforasset, sanguis & aqua copiose profluxerint: ex quo illi quidem in admirationem versi, nec tamen conuersi, nouum experimentum tentant, si homines male affecti & morbosi eo sanguine aspersi sanarentur. Quod cum reuera præstitum esset, Deo corda eorum attingente, omnes abnegata perfidia in Christum crediderunt, & baptismum susceperunt. Recitatam historiam patres Concilii audientes, lacrymis sunt perfusi, non aliter, quam si crucifixionem Saluatoris ex vno euangelistarum acceptam recitari audiuisent. His locis & auctoritatibus variis de sacrarum imaginum ueneratione allatis & recitatis, subiuncta est lectio epistolarum Gregorii papæ II. & Germani Constantinopolitani episcopi. Ad postremum sacra Synodus se antiquis traditionibus & patrum sententiis inhære

Vulgata editio mendosa.

Actio 3. compendiosa enarratio.

Actio 4. descriptio breuis.

Editio vul-
gata men-
dis referta.

professa, anathematismos superioribus similes promulgauit, omniumque episcoporum subscriptione firmavit. Hæc actio in editione vulgata, vt supra in margine notauimus, non vno in loco mendosa esse reperitur, & in historia imaginis crucifixæ Beryti, quædam apocrypha de imagine Christi a Nicodemo facta admixta habet: a quibus expurgabitur facile, si cum Anastasii versione conferatur. Quæ de Canonibus sextæ Synodi hac actione dicuntur, non a Synodo, sed Tarasio Græco dicuntur: ideoque intelligenda sunt & explicanda, prout supra in notis sextæ Synodi verbo *Concilium*; & item pseudosexti Concilii, verbo *Canones* 102. explicata fuerunt.

Actionis 5.
compen-
diola rela-
tio.

Quinta actio collecta est quarto nonas Octobris, in qua Tarasius ostendit, Iconoclastas Iudæorum, Sarracenorum, Gentilium, Samaritanorum & Manichæorum sectarios esse: refutatisque eorum argumentis, quæ pro confirmatione suæ hæreseos attulerant, alia plura testimonia ad comprobandum sacrarum imaginum cultum recitari mandauit. Post hæc euidenter demonstrauit, quod Anastasius, Constantinus & Victor patriarchæ hæretici tempore vigentis persecutionis sacros codices, in quibus de venerando cultu sacrarum imaginum mentio aliqua inueniebatur, corruperint, aboleuerint & incenderint. Denique his peractis, sententia & decreto legatorum sedis apostolicæ iterati sunt aduersus Iconoclastas anathematissimi, finisque quintæ actioni impositus fuit. Notandum, quod hac actione Ioannes Thessalonicensis ait, angelos & animas esse corporeas, idemque cum Basilio & Athanasio vniuersam ecclesiam sentire, falsum est, & ab ecclesia nequaquam receptum. Quod autem ex professo & instituto Synodi allegabat, angelos & animas pingi posse, iudicio ecclesiæ probatum est. Rationem quam ille ibidem intulit, Synodus non curauit: vt pote quod de retinendo vsu imaginum dumtaxat in ea ageretur.

Actio 6. de-
scribitur &
emendatur.

Sexta actione, quæ non pridie, (vt habet vulgata editio) sed tertio nonas Octobris, teste Anastasio, celebrata fuit, definitio fidei, quam in pseudoseptima Synodo Constantinopolitana sub Copronymo habita Iconoclastæ ediderunt, sub nomine Gregorii Neocæsariensis episcopi recitata fuit: Ioannes & Epiphanius viri orthodoxi eandem doctissime refutarunt. Vnde quod Gregorius imaginem Christi eucharistiam nominat, Iconoclastis nostri temporis parum patrocinatur. Nam quod ille hac actione dixisse fertur, sub nomine Iconoclastarum proposuit, & ab orthodoxis verbum imaginis in eucharistia plane de-testantibus est refutatum.

Actio 7.
res gestæ.

Cumque ita superioribus actionibus perfidia Iconoclastarum iam satis refutata & condemnata fuisset, septimam & vltimam actionem tertio Idus Octobris celebrantes, ediderunt catholicæ fidei definitionem, in Concilio Florentino sessione quinta recitatam & approbatam, in qua ne cum Iconoclastis in aliquo dogmate communicarent, professi sunt, Spiritum sanctum, quod illi negabant, a Patre Filioque procedere; atque imagines deiparæ Virginis, aliorumque sanctorum, non minus quam sanctæ crucis retinendas & colendas, non tamen cultu latræ propter se atque ex sua natura adorandas esse. Hanc li-

ANNO
CHRISTI
787.

mitationem addendam esse putavi in gratiam scholasticorum quorundam theologorum, qui docent Christi redemptoris, atque sanctissimæ crucis imaginem patriæ cultu respectiuo adorari posse. Quia in re a definitione Concilii non reipsa, sed verbis tantum & modo loquendi discrepare videntur.

His itaque in Synodo definitis X. Kalendas Nouembris, actione (secundum nouam editionem) octaua editum fidei decretum vniuersa Synodus acclamando, & contrarium sentientes anathematismis execrando, approbavit, suaque subscriptione firmiter corroborauit. Post hæc viginti duos Canones ad ecclesiasticam disciplinam pertinentes ediderunt: atque tandem tres synodales epistolas, vnam ad imperatores, alteram encyclicam ad omnes ecclesias, tertiam ad Hadrianum papam perscripserunt, & sacratissimæ Synodo XII. Octobris, quæ anniuersaria memoria apud Græcos recolitur, finem imposuerunt. De his quæ absolutam sanctam Synodum sunt consecuta, Ignatius in Tarasio apud Surium XXV. Februarii ista scribit: *Tandem cum Tarasius & pius qui cum eo collectus cætus patrum venerandum litterarum decretum tutis monumentis mandassent, & ut id saluum & integrum maneret, precati essent, ut & patres qui primam aduersus furiosum Arium victoriam erant consecuti, adiutores haberent, & eorum quæ decreta fuerant, custodem Deum inuocassent; & vana inanisque huius sententiæ auctores, & omnis hæresis inuectores ab atrio ecclesiastico per anathema separassent: in urbem regiam delata sunt ab istis orthodoxa dogmata. Quos summa beneuolentia exceperunt imperatores. Erecta itaque cathedra ipsorum imperatorum, & totius a Deo electæ Synodi iam dictæ Magnauræ insigni ade, & nouo decreto recitato, cum aures imperatoris diuinus impleisset Spiritus (audiebant enim eos in vnum conuenisse concentum auxilio eius qui omnia continet, & in vnam consensisse sententiam) iidem admirati sunt accurationem; & esse doctrinam diuinæ inspirationis quæ ab eis decreta fuerant, sapienter iudicantes, penna & manu imperatoria ea optime comprobant & confirmant: & non vilibus donis Synodum prosecuti, vnumquemque mittunt in suam ciuitatem, & ad greges rationis participes. Tarasius autem & apostolicarum sedium mystæ eximii, cum ad sacrosanctæ ecclesiæ venissent præfecturas, & diuinis doctrinis populum instruxissent ac roborassent: iis qui in clerum cooptati fuerant, aut episcopatum tenebant, nullum ante Synodum, aut in Synodo, aut post Synodum crimen intendunt de priori mala opinione, neque eos qui ordinati fuerant ab hereticis, a pascuis segregant ecclesiasticis; sed synodalem & paternam sequentes dispensationem, eos quidem qui ad piam transfugerant sententiam, manibus suis complexi sunt tamquam fratres & collegas in munere pontificatus: eos vero qui in re aliqua claudicauerant, & in his quæ ad fidem pertinent peruersis aspexerant oculis, & deinde a lapsu respuerant, & libellis comprehendendam abrogarant opinionem, iisdem amplectentes viscibus, collocabant in suis sedibus, & in pacifico statu & tranquillitate, nullis agitatam fluctibus conseruauerunt ecclesiam orbis terræ. Et in iis quidem quæ ad gloriosam fidem pertinent, sic magnus Tarasius affectus, ad eam recte & aperte explicandam, & ad*

Canon. 22.

Patres veniunt Constantinopolim.

Qualiter cum lapsis se gessit Tarasius.

eos qui vacillabant & utrisque pedibus claudicabant, ut recto pede incederent, persuadendos, magnum suscepit certamen & immensum laborem; quotidie quidem eos qui recedebant, honestis monitis inducens: & si quos videbat corde peruersos, eos dirigebat verborum congressionibus, eosque legibus colligans veritatis, adducebat ecclesia sacras hostias, &c.

Quo tempore habita Synodus.

Tempore Hadriani papa I.] Anno septimo imperatorum inchoatam, & seditione Constantinopolitani præsidii turbatam fuisse hanc Synodum, supra ex Theophane recensui. Sed cum per imperatorem metus militum prudenter sublatus esset, contigit anno octavo Constantini & Irenæ, mense Septembri, initio indictionis vndecimæ hanc Synodum vicissim congregari, & in nomine Domini Iesu Christi, ut videre est initio actorum synodaliū actione i. iterum inchoari. Cum itaque secundum veriorē computationem Baronianam cum prædictæ indictionis vndecimæ initio, atque cum octavo anno imperii Constantini & Irenæ, annus Christi redemptoris nostri 787. concurrat, recte hunc annum Christi actis synodalibus præfixi; quibus Paulus diaconus 781. Cedrenus 786. Onuphrius 789. male annotarunt. Pfellus annos tantum sexaginta inter sextam & septimam Synodum esse voluit: quod cum nullo modo defendi posset, quidam, teste Bellarmino de Conc. lib. 1. c. 5. mendum librorum in Pfellum irrepisse, ipsumque centum annos scripsisse suspicantur.

